

Дзеркало та його скалки

Вступ

Почнімо! Коли наша історія добіжить кінця, ми знатимемо більше, ніж тепер.

Отже, жив собі троль, злющий-презлющий. То був сам диявол. Якось він перебував у чудовому настрої й змайстрував таке дзеркало, у якому все добре та гарне неймовірно зменшувалося і принижувалося, а все негідне та потворне, навпаки, ставало ще помітнішим, видавалося ще гіршим. Наймальовничіші ландшафти виглядали в ньому, як варений шпинат, а найкращі з людей — як потвори, котрі, здавалося, стояли догори ногами й без животів! Обличчя викривлялися так, що їх

неможливо було впізнати; а якщо в когось на щоці була веснянка чи родимка, вона розпливалася на все обличчя. Диявола це страшенно тішило. Добра, благопристойна людська думка відображалася в дзеркалі як химерна гримаса, отож троль не міг не реготати, радіючи своїй витівці.

Усі учні троля — в нього була власна школа — розповідали про це дзеркало, немов про якусь дивовижу.

— Тільки тепер, — казали вони, — можна побачити весь світ і людей у їхній справжній подобі!

І вони бігали з тим дзеркалом по всіх усюдах. Невдовзі не залишилося жодної країни, жодної людини, котрі б не відобразилися в ньому у викривленому вигляді.

Наостанок заманулося учням троля дістатися аж до неба, щоб поглузувати над янголами й над самим Творцем. Що вище вони підіймалися, то сильніше дзеркало кривлялося й викручувалося від гримас — тролі ледве утримували його в руках. Та ось вони піднялися ще, й раптом дзеркало скривилося так, що вислизнуло в них із рук, полетіло на землю й розбилося на друзки.

Мільйони, мільярди його скалок, однак, накоїли ще більше лиха, ніж саме дзеркало. Деякі з них були не більшими за піщинку. Вони розлетілися світом, часом потрапляли людям в очі й там і залишалися.

Людина ж із такою скалкою в оці починала бачити все навиворіт або помічати в кожній речі самі лише її погані риси, адже кожна скалка зберігала властивість, яку мало все дзеркало.

Деяким людям скалки влучали прямісінько в серце, і це було найгірше: серце перетворювалося на шматочок криги.

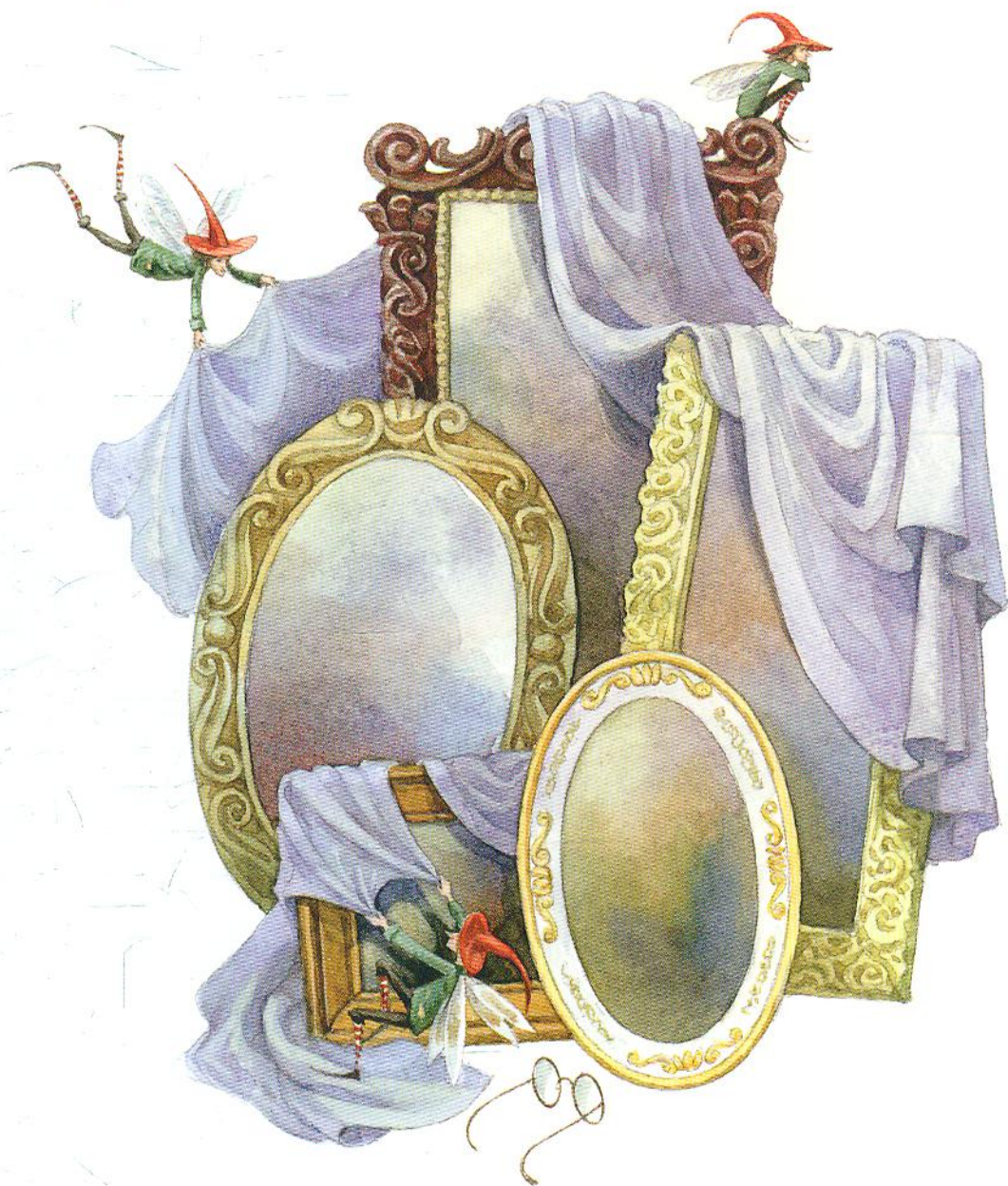
Траплялися з-поміж цих скалок і великі, такі, що їх можна було вставити у віконні рами, але в ці вікна не варто

було дивитися на своїх добрих друзів. Нарешті, люди знаходили й скалки, з яких робили окуляри, — та непереливки було тим, хто надівав їх для того, щоб краще бачити речі й робити про них правильні висновки!

А злий троль реготав, реготав і реготав — до колькок у животі: так приємно лоскотав його успіх цього задуму.

Але світом літало чимало небезпечних для людей скалок того дзеркала.

Послухаймо ж, що було далі.

Хлопчик і дівчинка

Оповідання перше

У великому місті, де будинків і людей так багато, що далеко не кожен із них має змогу відгородити собі бодай маленьку діляночку для садочка, й де через те більшість мешканців задовольняються кімнатними квітами в горщиках, жили двійко бідних дітей, але в них був садочок, більший за квітковий горщик.

Хлопчик і дівчинка не були ріднею, але любили одне одного, як брат і сестра. Їхні батьки мешкали в мансардах суміжних будинків. Покрівлі будинків майже сходилися, а під виступами покрівель містився водостічний жолоб, що проходив якраз під віконцями мансард. Досить було комусь із дітей ступити зі свого віконця на жолоб — і кожен міг миттю опинитися коло сусідського вікна.

Батьки хлопчика й дівчинки мали по великому дерев'яному ящику. В них росла зелень і трояндові кущики (в кожному по одному), усіяні чудовими запашними квітами. Батькам спало на думку поставити ці ящики поперек жолоба так, що від одного вікна до іншого ніби потягнулися дві квіткові грядки.

Горох спускався з ящиків зеленими гірляндами, трояндові кущі зазирали у вікна й спліталися гілками — таким

